

Jean Reno

Evadarea

Traducere din limba franceză de
Irinel Antoniu

I

Răpirea

Pantin¹, pe cheiuri. Miroase a asfalt ud și a emisii metalice de hidrocarburi. Emma se întreabă dacă particulele fine chiar au miros sau îi joacă feste creierul. În ciuda oboselii, visează să fie în Bretania și să înoate până la epuizare în marea dezlănțuită. Noiembrie e cea mai bună lună pentru scăldat. Frigul și curenții marini i-au dat întotdeauna o senzație de putere.

A preferat să aștepte să se împrăștie stagiarii înainte de a pleca și ea. Nu prea se simte în largul ei în mijlocul lor, mai ales că Éric Martel, mentorul ei, i-a ordonat să păstreze tăcerea în privința aventurilor din Oman². Grupul lor e format din tineri ofițeri de armată sau de poliție, masteranzi amatori de triatlon și o expertă în siguranță cibernetică. Toți au trecut prin Școala de Apărare ca formare inițială. Toți, în afară de ea. Emma e intrusa, o civilă fără competențe evidente protejată de unul dintre mahării de pe bulevardul Mortier³.

---

1 Suburbie a Parisului. (N.t.)

2 *Emma*, Jean Reno, trad. Ruxandra Chiriță, Trei, 2025. (*Dacă nu se precizează altfel, notele aparțin autorului.*) (N.t.)

3 Aici se află sediul central al DGSE. (N.t.)

Stagiul la care participă ar trebui să conducă la formarea viitorilor agenți de teren din DGSE, Direcția Generală de Securitate Externă. Pe lângă cursurile teoretice, elevii beneficiază de o instrucție paramilitară riguroasă. CQC — tehnici de luptă la mică distanță —, tir cu pistolul și pușca de asalt, înot în ape recezi, triatlon... La asta trebuie adăugată o formare mentală zilnică, cuprinzând meditație, vizualizarea pericolelor, tehnici de interogare, gestionarea stresului, planificare și chiar exerciții de deconectare menite să te ajute să suporti presiunea pe teren.

Martel s-a arătat foarte insistent în această privință: Emma trebuie să dea dovadă de o discreție extremă. La Boîte, cum e supranumit DSGE, e o casă cu sertare care se deschide spre o infinitate de servicii care formează celule mai mult sau mai puțin autonome. Emma tocmai a intrat într-una dintre cele mai secrete.

O burniță neplăcută cade fără oprire. Emma își înfășoară eșarfa ca pe un hijab și se hotărăște s-o ia din loc, grăbită să se întoarcă în garsoniera ei de lângă Place de la Bastille. Mardi, motanul ei, probabil că moțăie, cuibărit într-un pulover vechi pe care ea i-l lasă anume pe jos.

Oboseala îi dă impresia că are plumb în vene. După o dimineață consacrată mânăuirii armelor, au continuat cu două ore de krav-maga și o alergare de 20 de kilometri pentru „deschiderea poștei” (instructorul lor de armament și luptă are un simț al umorului primitiv). Un prânz la botul calului și după-amiaza consacrată evoluției serviciilor de informații, Războiului Rece și tehnicilor de manipulare. Această inversare a ritmurilor școlare

obișnuite — studii dimineața, sport după-amiaza — e menită să le construiască vigilența.

Ultimele ore au fost foarte lungi, mai ales când Vincent Rabot, instructorul lor de teorie, a revenit asupra celor patru mari piloni ai MICE, acronimul englezesc care desemnează metodele de recrutare a unei surse: M de la *Money*, I de la *Ideology*, C de la *Coercion*, *Compromise* sau *Constraint*, E de la *Ego* — bani, ideologie, constrângere, orgoliu.

— Chiar dacă, în epoca manipulării prin media, MICE sună vintage, încă nu s-a găsit ceva mai bun în materie de abordare, a precizat Rabot.

Instructorul lor aduce cu o caricatură a insului oarecare, profilul ideal al unui agent de teren, chiar dacă el nu calcă niciodată acolo: incolor, inodor, un omuleț cu un pic de burtă, mustață subțire și început de chelie. Aspectul îi e încununat de o pereche improbabilă de ochelari, în genul unui asistent social din anii 1980. Însă, de cum deschide gura, tipul dovedește o pasiune și un entuziasm molipsitoare.

— Ceea ce e valabil pentru abordarea unei surse nu e valabil și pentru metodele de manipulare. Uitați de războiul rece simplu de pe vremuri și de agenții deghizați în portari! Suntem în epoca *deepfake*-urilor și a dezinformării sistematice. Înainte, o operațiune de destabilizare dura luni, uneori chiar ani. Introduceai un agent sub acoperire în compania sau țara vizată și așteptai să se aclimatizeze. Amintiți-vă de Eli Cohen, care informa Mossadul despre sirieni! Odată stabilit la Damasc, omul a reușit să convingă statul-major sirian să planteze eucalipti în jurul avanposturilor de pe Înălțimile Golan, sub pretextul că-i protejează pe soldați de caniculă. Un

reper așa de evident, că Tzahalul nu avusese nicio greutate în localizarea forțelor siriene ca să le bombardeze în Războiul de Șase Zile. Până la urmă sirienii l-au demascat pe Eli Cohen, l-au torturat și l-au judecat cu ușile închise, apoi l-au spânzurat într-o piață din Damasc ca să dea un exemplu.

Rabot a făcut o pauză, apoi a continuat pe un ton rece, aproape amar:

— Azi rețelele sociale sunt niște agenți de dezinformare perfecți. E floare la ureche. Cu boți și o armată de troli poți să schimbi cursul unor alegeri, să influențezi politici sau să decretezi că încălzirea globală nu există. Aici stă evoluția, în algoritmi. Strategia redusă la esență: minciuna și atacul. Să știi pe cine, unde și când să vizezi...

Emma scutură din cap ca să scape de polologhia care i se învâрте întruna în minte. Cursurile cu Rabot sunt plăcute, dar șase ore de înghițit teorie i-au încins creierul.

Ajunsa la intersecție, evaluează instinctiv împrejurimile. E în aer un fel de palpație care o pune în alertă.

Formarea e pe cale să-ți intre-n piele, fată! se gândește ea înainte de a se opri brusc, alarmată de două semnale contradictorii.

Măinile încep să-i pulseze.

Se apropie o siluetă sumbră, cam 1,90 metri înălțime, cu o căciulă cu urechi mascându-i conturul feței.

O furgonetă Renault care nu demarează în ciuda semaforului care tocmai s-a făcut verde.

Burnița care a alungat trecătorii, noaptea care se lasă, geamul lucios al unei cafenele...

Prea departe ca să se refugieze acolo.

Într-un reflex animalic, Emma încearcă să se întoarcă pe călcâie. În același moment, ceva o orbește — O

cagulă?... Mai degrabă un fel de sac... —, niște brațe puternice o cuprind, i se smulge geanta, cineva o apucă de picioare, e ridicată ca un pachet oarecare. Zgomotul unei portiere trase îi provoacă o mică tresărire.

Duba!

E împinsă pe tabla podelei, cineva îi leagă încheieturile la spate cu un colier de plastic. Sunt cel puțin trei în spate, așteptau livrarea. Unul dintre răpitori urcă la rândul lui în vehicul și o izbește fără menajamente. În față se trăneste o portieră.

— *Go!*

Intonația e seacă, prea neutră ca să identifice un accent. Emma se străduiește să domolească valul de adrenalină care-i umple sângele. E blocată. Măinile îi ard, legate la spate. Dacă încearcă să lovească, răpitorii o vor imobiliza în două secunde. Chiar și fără legături, n-ar avea nicio șansă cu patru tipi, ca să nu-i mai pună la socoteală pe cei doi din față.

Calmează-te! Gândește-te!

Îi revin în minte frânturi din sfaturile lui Rabot. Să evalueze situația. Să se concentreze pe detalii concrete pentru a nu cădea pradă fricii și speculațiilor inutile.

Tipii poartă bocanci. Cel cu căciulă era în blugi și geacă neagră. Niciun parfum deosebit, numai câteva efluvii de transpirație. N-au scos o vorbă.

Mai ales această tăcere o îngrijorează. Bărbații sunt profesioniști, nu niște drogați din cartierul alăturat. Ea știe ceva despre asta, a petrecut o zi umblând prin cartierul de blocuri sociale din apropiere, cu o instrucțiune simplă: să se piardă în decor. Un succes pe jumătate. Spre deosebire de Rabot, tânăra nu are un fizic potrivit pentru acest gen de misiune, nici măcar deghizată. Prea blondă,

prea frumoasă. Într-un cuvânt: prea. Ca să te pierzi în peisaj e mai bine să treci neobservat.

Concentrează-te!

Au făcut trei viraje — la stânga, la dreapta, la dreapta. Sau invers? Au oprit de două ori, la un semafor și foarte scurt la un stop.

Cu cât trec secunde, cu atât Emma e mai sigură pe ea.

Încă o curbă. O accelerare.

Centura sau bulevardele exterioare?

Zgomotele de afară sunt parțial acoperite de zbârâitul motorului. Un claxon în depărtare. Încă o oprire.

Deci nu e centura...

I se face greață de la lipsa de oxigen. Își mușcă limba ca să nu cedeze vertijului.

Cine sunt atacatorii ei? Nu răpești la întâmplare o stagiară DGSE. Dacă ar fi să aleagă, ar paria pe Paul, micul geniu al hackingului, sau pe Chloé, expertă în cibernetică și șefă de promoție la Sciences Po. Ceva îi atrage neapărat la Emma, dar ce?

Fluidul care-i iradiază mâinile? Imposibil. Nimeni nu știe despre puterea ei.

Duba virează brusc, făcând-o să se rostogolească și să se lovească de un picior. Tipul nici nu tresare.

Un tip antrenat. Militar? Agent din serviciile secrete?

Amintirea fugii pe străzile din Muscat, îmbrăcată într-o *dishdasha* împuțită, vine să-i zgândăre nervii¹.

Oman.

Cuvântul crește în mintea ei, imposibil de alungat. Oman, cu siguranță. N-au încetat să o caute...

---

¹ Emma, op. cit.

Sub efectul stresului, începe să nu mai aibă aer.

Stai calmă...

Încearcă să se îndrepte de spate, dar este împinsă pe jos. O mână îi apasă un punct sensibil al claviculei. Durere intensă. Mesajul e clar: tipii nu glumesc.

A uitat să numere curbele. Nu contează. Dacă scapă, ultimul lucru cu care își va bate capul va fi traseul lor.

Oman, e clar! îi suflă memoria.

Au găsit-o.

— Cum te cheamă?

— V-am zis de 20 de ori.

— Ei bine, repetă!

— Emma Morvan.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni. Sunt șomeră.

— Ce căutai în cartier?

— Fac niște cursuri de recalificare.

— În ce domeniu?

— Gestiune-contabilitate.

— Înainte cu ce te ocupai?

— Știți...

— Repetă!

— Maseuză-kinetoterapeută.

— De ce schimbarea asta? Aveai un post de aur la Quiberon.

Evident, îmi știi CV-ul pe de rost...

— Vreți să mă angajați?

Zgomotul unui pumn care izbește masa îi provoacă o tresărire. Tipul din spatele ei îi trage brusc scaunul și profită ca să o apese pe claviculă. Unda de durere i se propagă până la gât.

Emma își stăpânește un ținut. Ei n-o văd cum se schimonosește sub sac, dar probabil că sunt pe cale să-i evalueze gradul de rezistență numai după postură. Încearcă să-și regleze respirația recapitulând puținele indicii de care dispune. Încă n-au brutalizat-o. Se mulțumesc să repete la nesfârșit întrebările și să o preseze bătând în masă sau urlând fără motiv. Un mod de a o pregăti înainte să treacă la lucruri serioase? În materie de coerciție, mai au resurse.

Cel mai rău e sacul care o orbește. O mișcare clasică, după Rabot: când nu vezi nimic, începi să te îndoiești de orice. E mai puțin violent decât muzica heavy metal pusă pe fundal (una dintre tehnicile americanilor la Guantánamo), dar încă pot să schimbe metoda.

Emma ar vrea să uite cuvintele instructorului care înșira mijloacele de tortură: privarea de somn, simularea înecului, electrocutarea, violul... acestea fiind cele standard.

Deocamdată, n-au bătut-o.

Îi e greu să estimeze cât timp a trecut de când a fost răpită. O veșnicie, dacă se raportează la senzația de claustrofobie care o apasă, dar mai probabil 2-3 ore.

Tipul tocmai i-a pus o întrebare. Ea n-a ascultat și încearcă o diversiune, în speranța că-l va îmbuna:

— Pot să beau niste apă? Mor de sete.

— Ti s-a acrit să masezi burghezele?

— Nu. Apă, vă rog.

Indiferent cum ar răspunde, tot greșit ar fi. Țasta e scopul jocului. Să o fugărească printr-un labirint fără ieșire până cedează.

Își repetă instrucțiunile categorice ale lui Rabot. „Negafi! Negafi cât aveți forță, fiindcă imediat ce cedați sunteți la mila lor. Câștigați timp!”

Prin palme îi trec junghiuri usturătoare. În ciuda inconfortului, această durere o liniștește. Chiar dacă fluidul a ucis deja și îi repugnă să se bazeze pe el, e singura ei speranță contra acestor tipi.

Deocamdată nu poate decât să lupte cu propriu-i sentiment de neputință. Orbită, se concentrează asupra celorlalte simțuri.

Bărbatul care o interoghează are vreo 40 de ani. Sigur pe el, mimează reacții colerice exagerate. Are tot timpul. După cum formulează frazele, după cuvintele alese și umorul care se ivește în spatele anumitor întrebări, aparține clasei de mijloc sau superioare. Vorbește o franceză fără vreo intonație identificabilă. Ea îl botează „Șeful”.

În spatele lui, „Huiduma” e mult mai puțin stilat, probabil bântuit de tendințe sadice. A învățat să-și stăpânească pornirile de față cu ceilalți. El a îmbrâncit-o în dubă. Stă în picioare, destul de aproape pentru ca ea să simtă un miros de after-shave. Nervozitatea amestecată cu surescitarea formează o combinație explozivă care-l face periculos.

Al treilea o interesează pe ea, „Intelectualul”. Când șeful a urlat că o va face să-și înghită minciunile, Emma l-a auzit reacționând, ar băga mâna-n foc.

Mâna-n foc... Expresia o face să zâmbească și, pentru prima oară de când a fost răpită, o străbate o undă de speranță. Dacă e oarbă, atunci nici ei nu pot s-o vadă sub sac. Ca să o facă să cedeze, ei mizează pe faptul că-și pierde reperatele, dar ea se poate hotărî să reziste considerând acest sac un refugiu. N-are rost să anticipeze ce e mai rău.

— *Stekhbarna pekel mae noreed marfeth*¹.

---

1 „O să ne spui tot ce vrem să aflăm.”

Emma nu se poate abține să tresară. Într-adevăr, de Oman e vorba. Șeful nu se mai ostenește să traducă, e inutil, tonul e cât se poate de clar.

Deodată îi aude mișcându-se. Pașii lor răcăie po-deaua, lumina se stinge, o ușă se trânteste, urmată de zgomotul unei încuietori. O vor lăsa câteva ore să se perpelească și vor reveni în zori, când ești cel mai fragil.

Nu te-au atins.

Nu încă... șoptește o mică voce din mintea ei.

Se decide să se lase să alunece până jos și se târăște până la perete. Răsucindu-se, reușește să se descoto-rească de sac. Aerul i se pare îmbătător ca o gură de apă rece și abia acum devine conștientă de setea ei.

Bezna e deplină. Dacă se gândeau că o vor speria lă-sând-o în tenebre, au dat chix. Întunericul e un cocon de o mie de ori preferabil strălucirii neanelor.

Reușește să se ridice în picioare și începe să meargă de-a lungul zidului, cu impresia că e un șobolan prins într-un labirint. Mușchii umerilor i s-au încins, ca să nu mai pună la socoteală și clavicula care-i pulsează dureros. Încheieturile îi sunt zdrelite.

Pipăie, explorează cu mâinile în spatele ei, având grijă să rămână mereu în contact cu peretele. Dezorien-tarea e o tehnică bine cunoscută de destabilizare. Știe să-i facă față.

Camera e un cub fără geamuri și cu o singură ușă. Un subsol, probabil. Fără dulapuri sau polițe, numai o masă și două scaune de metal. Nu găsește nicio asperitate ca să taie colierul de plastic, iar pe masă nu se află vreun stilou care să-i servească drept armă, numai un carnet. Nimic utilizabil.

Emma se duce să se ghemuiască în colțul opus ușii. Probabil că o filmează cu o cameră cu infraroșii.

Începe să respire adânc ca să scape de senzația de groază care-i agită măruntaiele. La cursurile de gestionare mentală au vizualizat cele mai rele scenarii, au meditat asupra fricii și au învățat să-și calmeze ritmul cardiac pentru a-și spori concentrarea, însă asta nu face șocul realității mai puțin violent.

Ca să nu se panicheze, decide să împartă timpul în bucăți de câteva minute: o bucată pentru reflecții — de la cele mai demente la cele mai derizorii —, o bucată pentru meditație — să-și golească mintea, să uite că e închisă ca un animal de laborator —, o bucată pentru fredonat, iar ultima ca să se dea bătută și s-o implore pe Jeanne s-o scoată de aici.

Dar Jeanne nu răspunde.

Gânditul pe bucăți nu prea funcționează. Degeaba încearcă Emma, se tot lovește de această întrebare: la ce bun să o răpească acum? În afacerea centrului nuclear secret din Oman ea a fost o simplă verigă. Au trecut mai bine de șase luni, a intrat în joc diplomația, s-au parafat acorduri, s-au apărât interese.

Dar ai umilit câțiva oameni importanți și l-ai omorât pe unul de-al lor...

Trebuie să revină la punctul de plecare. Martel a recrutat-o în Oman, tot el i-a propus să intre în serviciile secrete franceze. A jucat un rol în această răpire? Hotărât lucru, ofițerul DGSE s-a dat peste cap ca s-o înscrie la cursuri. Cu ce scop?

Comandantul dovedește un mare talent de manipulator. E imposibil de citit, ambițios și foarte discret în privința

vieții sale private. Fără a uita insistența lui ca ea să rămână „sub radar” evitând să socializeze cu ceilalți agenți.

Dacă se gândește mai bine, aceste instrucțiuni sunt în mod clar excesive: fără vreun aperitiv băut împreună, fără discuții în jurul automatului de cafea, cu atât mai puțin în afara cursurilor. Ca și cum ea ar fi o umbră printre umbrele din La Boîte.

Pentru toate aceste motive, Emma nu are deplină încredere în el.

Să inspire 5 secunde. Să expire 5 secunde. Să-și fixeze atenția pe mișcarea diafragmei. Să mențină un ritm regulat, să facă legătura între inimă și creier. Numai respirația contează.

Epuizată, Emma se cufundă până la urmă într-o moțăială.

O trezește o nevoie presantă. O doare spatele, mușchii îi sunt anchilozati. Se mișcă prudent, cu vezica în pragul exploziei. E deja dimineață? Nu va mai rezista mult până face pe ea.

Umiliința... pe asta contează ei ca să te facă maleabilă.

Ideea de a ceda i se pare aproape la fel de înfricoșătoare ca loviturile. Ce opțiune îi rămâne? În cel mai bun caz, o vor lăsa să meargă la toaletă, în cel mai rău, se vor uita cum se pișă pe ea. Emma nu-și face iluzii. Încolțită, nu are nicio șansă cu trei bărbați antrenați. Important e să câștige timp.

Nevoia de a urina îi aduce lacrimi în ochi, e aproape ridicol cât de vulnerabilă o face acest detaliu mărunț.

Zgomotul încuietorii anesteiază pentru scurt timp durerea. Câteva secunde nu se întâmplă nimic, probabil că vizitatorul ei evaluează situația, adulmecă liniștea.